

ERİK AĞACI ÖYKÜ

Edebiyat Kültür ve Sanat Dergisi

Kasım Aralık 2021 Yıl: 2 Sayı:12

Yeşil odun ısılk çalar,
kuru odun çatırdar

(Roy Lewis-Evrım Adanı)

Halis TAMKOÇ

İsmail TÜRKDOĞAN

Cemal KARSAVRAN

Rıdvan YILDIZ

Adem EFİLOĞLU

Secer TÜRKDOĞAN

Neşe KIZILYAR

Fatma Çetin KABADAYI

Hatice EROĞLU AKDOĞAN

Kazım DEMİR

Ayşenur OYGUR

Gülçin GRANİT

Kerime BESTAMİ

Terane MUSAYEVA

Nermin GÜDAY KAÇAR

Hazım İSMETOĞLU

ERİK AĞACI

2 Aylık Sanat-
Edebiyat E-Dergisi
Yıl: 2 Sayı: 12
Kasım Aralık Sayısı
2021

**SAHİBİ VE GENEL
YAYIN YÖNETMENİ**

Serpil Tuncer

YAYIN KURULU

Serpil Tuncer
Fatma Türkdoğan
Hatice Eğilmez

GRAFİK TASARIM

Cem Toprak

WEB TASARIM

Ömer Can Talu

İLETİŞİM

meltemfas@hotmail.
com

Yazıların hukuki
sorumluluğu yazana
aittir. Dergideki yazılar
yayınlansın veya
yayınlanmasın veril-
mez. Dergideki yazılar
kaynak gösterilerek
alıntı yapılabilir.

ISSN 2458-9063

İÇİNDEKİLER**RAPUNZEL'İ KURTARMAK**

Halis Tamkoç 3

KIRIK KANATLAR

İsmail Türkdoğan 4

GÜL MEVSİMİNDE

Cemal Karsavran 5

TAŞ AĞRIYOR

Rıdvan Yıldız 6

YASEMEN

Adem Efiloğlu 7

TUAL

Secer Türkdoğan 8

BAŞKA BİR ŞEY İSTEMEM

Neşe Kızılyar 9

BİR AVUÇ BEYAZ LEBLEBİ

Fatça Çetin Kabadayı 10

RENDE

Hatice Eroğlu Akdoğan 14

KOMŞU

Kazım Demir 17

CAM KIRIKLARI

Ayşenur Oygur 19

TANRI'NIN GÖZLERİ

Gülçin Granit 20

İYİLİK YOLUNDA

Kerime Bistami 22

GİZLİ KAPILAR

Terane Musayeva 25

DEFOL HAYATIMDAN

Nermin Güday Kaçar 27

YETMEDİ

Hazım İsmetoğlu 30

Halis Tamkoç

Rapunzel'i Kurtarmak

ayağı iradı sanki ölümün
elleri çözülemedi bir türlü
tanır mıydı baharı,
öte geçenin renkleri?
dilinde acelesiz
dilinde sessizlikler altında
koyu bi türkü
fersahı mühürlü
mevsimdi, iklimdi, ömürdü
'vakitsiz' deyip çıktılar işin içinden

ayağı iradı sanki ölümün
saçları uzadı... uzadıkça
var ki söyleyecek biri mutlaka
sancılı sancılı sormada
kimseden pervasız ihtiyaç;
kim kurtaracak rapunzel'i!

İsmail Türkdoğan

Kırık Kanatlar

Büyük denizler, okyanuslar aştım geldim
Sığ sularda yürüdüm, kire bulaştım.
Dost elindendir yere düştüğüm
Dikensiz güllere sarın beni.

Koptuilmekilmek ördüğüm bağlarım,
Yıkıldı köprüler, bozuldu bağlarım
Gün şimdi şeytani güçlerin
Ahım almadan vurun beni.

Sırrı çözülmez bu vehmi, sinemde gizlerim
Zaman zaman düşünür neşter eylerim
İki gözüm iki çeşme eylerim.
Döndürün sağ yanıma yatırın beni,
Döndürün sol yanıma yatırın beni...

El değme tabip gönlüm viranedir
Eş dost kışlar, fakir hanedir
Sorulunca, halin nicedir
Köz olur yakar beni...

Cemal Karsavran

Gül Mevsiminde

Akdeniz'in kaçağı Toroslarda yüzer
kâh dumanlıdır başı
kâh karlıdır temmuzda
sırlıdır görünmez gizleri
gölgelerini saklar gündönümünde
ayak altına

laciverte boyayıp gökyüzünü
hüzün sehпасına çıkar
hem gündüz hem gece
saklanır kırmızı turuncuya
mavi tonlarına
yeşillerin arasında

izleri sessizdir gölgelerin
gözlerdeki izlerin
çizgi çizgi yıllarda
susuşların saklanmaların
yırtıp çıkmalısın kederleri
sevi için kendi adına

özledim fesleğen kokularını
ısırgan otlarını
kaktüs dikenlerini
ayaz gecelerin cennet meleği
kahve içtiğim gözler
kırmızı karanfilim

törelerimizde yoktur
hayata küsmek
Akdeniz'in gülü
gölgelerin gücü adına
perdeleri açıp sisler içinden
doğmalısın bahara gül mevsiminde

Rıdvan Yıldız

Taş Ağrıyor

Akşam olmuyor
Gözüme yaş koymadan sabahlar
Duble yollar terliyor
Tek gecelik buluşmalardan

Güneşe çıkmak yasak
Şimdi ben
Kuzu kulağından şiir süzüyorum

Asansör hazırlıksız yakalanıyor
boşluğa
Tıknefes oldu limitini aştığım kartlar
Boyunu aşan sözler kaybedenlerin
tesellisi

Yıldızlarda toplanan deniz
Kayalar arasında kudurmuş
Açıyor kollarını
Suların mavi ülkesine dalarken
gözlerim

Ben düşerken düşlerimden aşağıya
Sevdaya kaç tesbih çekmeli
Bir ömür geçip gidiyor
Kan ikinci kez dolanmayacak
vücudu

Çağ değişiyor Çin kadar hızlı
Gazeteler değil mi asıl fahişeler
Her şeyi abartarak yazarlar

Suskunluk besliyor ağzın çıkmaz
sokakları
Kıraç bir tarlada taş bile ağrıyor
Yine de acısını açmıyor buyurgan
insanlar

Adem Ediloğlu

Yasemen

Neydi ikrar sözümüz, dilim aşkın
çağrısı,
Yokluğun hicranımın, yarasıdır
Yasemen.
İçimde derinlerde, yalnızlığın
ağrısı,
İki yanık eyvahın, sırasıdır
Yasemen.

Her fasılda çiledir, duygular
içimizde,
Notalar yokluğunun, durulmaz
dehlizinde,
Yok olmada gözlerim, evrenin
denizinde,
Bu bende ki kalbimin, karasıdır
Yasemen.

Düşsem bile acıma, ezilsin tüm
gururum,
Zaten ben dalga dalga, sahillere
vururum,
Kaç kere deprem vurdu, kalbimde
budur durum,
Dilimden çıkan aşkın, narasıdır
Yasemen.

Zaman bir bilinmeze, sürüklüyorken
bizi,
Şimdi nasıl sarılsın, kalbimde neşter
izi,
Tarifini edemem, yakıyor teni sızı,
Bu eza talihimin, kurasıdır
Yasemen.

Ne anlatsam gam çöker, bir
köşede ağlarım,
Ağlamak kâfi gelmez, yar sinemi
dağlarım,
Sanma ki zaman durur, gider
gençlik çağlarım,
Söylesene bu vuslat, neresidir
Yasemen?

Yangın var ciğerimde, kor oldum
yanıyorum,
Pare pare her yanım, od ile
yunuyorum,
Kül bile tutuşuyor, sanma ki
sönüyorum,
Bu yüreğim aşkının, şura'sıdır
Yasemen.

Bilirsin ki istemem, sensiz doğan
sabahı,
Kefen biçirme aşka, bende kalır
günahı,

Anlarsın elbet bir gün, Âdem'inin
dergâhı,
İşte sen nerde isen, orasıdır
Yasemen.

Secer Türkdoğan

Tual

çayımız demlendi
yine oturduk karşı karşıya

sen doğuya bakarsın ben batıya
habersizce çıktık yine çarşıya

oyuncak bebeği sahici sandık
gittik aldık üstüne başına

çocuğun maması senfonydi
o yüzden girmedi bir yaşına

oyuncak askerler merasimdeydi
saygı durdular naaşına

ikimiz de deli ressamdık
çok resimler çizdik aynı tuale

Neşe Kızılyar

Başka Bir Şey İstemem

Gönlümden geçenleri hasret çınarı
gibi
Söyleyen biri olsan başka bir şey
istemem
Sımsıcak yüreğime sevda pınarı
gibi
Yarama merhem sürsen başka bir
şey istemem

Ben hazanı yaşarken bahara
kucak açsam
Gülleri derip versen başka bir şey
istemem
Gözler mutluluk derken her dem
neşeyle saçsam
Sevgiden dünya sersen başka bir
şey istemem

Ömrüme ömür katsan bilsen geri
kalanı
Elimden tutan olsan başka bir şey
istemem
Yolundan uzak tutsan,
silsen yalan dolanı
Özlediğim sen dersen başka bir
şey istemem

Aşka dair ne varsa yükü ağır
nedense
Yarenim oluversen başka bir şey
istemem
Çözülmesi çok zorsa hayat tersine
dönse

Aniden geliversen başka bir şey
istemem

Derdime derman olsan canımdasın
diyerek
Dar günümde ol yeter başka bir
şey istemem
Umuda yelken
açıp aşkla gülümseyerek
Sol yanımda ol yeter başka bir şey
istemem

Fatma Çetin Kabadayı

Bir Avuç Beyaz Leblebi

İhtiyar kadın, başındaki yemenisini itinayla düzeltti. Sedirin yastığına yaslanmış, eskimeye yüz tutmuş emektar tahta pencereden dışarıya bakıyordu. Ne vakittir burada oturduğundan bihaberdi. Günün akşama döndüğü de mart ayının evvelinden daha sert geçtiği de aşikârdı.

“Ömrün kesilsin Şerife kadın! O saçlarını kökünden yolmaz mıyım? Seni köy meydanına kadar sürümez miyim? Hele bir beyim gelsin de!” diye mırıldandı. Sesi de elleri gibi titriyordu.

Metruk bina gibi görünen bu evin köyün en sonunda olmasından gayri bir kederi olmamıştı. Bundan sebep komşulara da köy bakkalına da ıraktı. Ne yazık ki beyaza bürünmüş ağaçlardan ve geniş ravzadan başka görünen bir manzara da yoktu. Şu soğuk kış gününde insan yeşile, sığağa, etrafta özgürce dolaşmaya hasret kalıyordu. Fakat akşamdan yapılan ekmeğin kokusuyla sıcak odada kendinden geçmenin tadı da bir ayrıydı.

“Hele gelsin, bir avuç beyaz leblebisini

yesin...” diye söylendi kendi kendine.

Eşi Mükrem Bey, daima az ve öz konuşurdu, zaten mikvâl bir kişiliği olsaydı latife ve iltifatlarına bu kadar dikkat kesilmezdi. Son günlerde onu ziyadesiyle dem-beste buluyordu. Bunda Şerife kadının parmağı olmalıydı. Zinhar yanılıyor olamazdı, su-i zan da değildi.

Henüz on yedisinde anne babasının münasip bulmasıyla evlenmişti Mükrem Bey ile. O dünyada başına gelen en güzel şeydi, dil-rubâ biriydi aksi olsa gönlü serseriyâne bir halde dağılıp giderdi. Dünya evine girdiklerinden beri her görüşünde kalbinde bir heyecan hâsıl oluyordu. Ondandır inekleri sağmaya gittiğinde dahi onu özler, böylesabırsızlıkla yolunu gözlerdi. Eskiden ahır işleriyle uğraşan, ayak işlerine koşanyardımcıları, maddi olanakları geriledikçe teker teker çekip gitmişti. Şimdi marabalıkyapmak da imkânsızdı. Tarla tapandan, işçilere gönderilen sefer taslarından eser kalmamıştı. Elbette ebrek zamanlardan ruh haline zarar vermeden kıt kanaat geçinmek her yiğidin harcı değildi. Zaten cömertlik kocasının hasletinde vardı. Allah bilir ya Şerife kadın da bundan dolayı fikrinde firar etmişti.

Eşi Mükrem Bey'i düşün-
dükçe çehresine yayılan
tebessümü alenen
hissede biliyordu.

Ona her akşam mükâfat
babında bir avuç
beyaz leblebiyi elle-
riyle yedirmese içi rahat
etmezdi Emine Hanım'ın.
"Emine'm, ciğer parem"
der, ardından ona reva
bütün sözleri sıralardı.
Nasıl sevmesin idi onu,
nasıl beklemesin idi
yolunu böyle.

Bugünkü leblebi-
leri de hazırды Mükrem
Bey'in. Kendi eliyle yine
eşinin leblerine dokun-
dura dokundura yedi-
recekti. Varsın eli tit-
resin idi, heyecandan
olduğunu düşünürdü
Mükrem'i. Şalvarının
içinden beline bağla-
dığı kesesini araladı.
İçinden mendili çıkarıp iki
düğümü de dakikalarca
uğraşarak çözdü. İşte
buradaydı beyaz leblebi-
ler, tam bir avuç olmasa
da bu akşamlik yeterdi.
"Fevkalade" diye mırıl-
dandı. Sesini kendi bile
duymadı, kulakları da
epeydir ağır işitir olmuştu.

"Ömrün kesilsin Şerife
Kadın! Hele bekle, hele
dur!" diyerek dışa açılan
tahta kapıya
baktı. Kuzinenin ateşi

geçmeden birkaç
parça odun atsa iyi ola-
caktı. Bu soğukta inek
sağıp gelen -muhteme-
len helkeyi donmuş par-
maklarıyla taşıyan- eşi,
sıcacık evinde huzura
boğulmalı, kendisiyle
iftihar etmeliydi. Ona
yine mükellef bir sofraya da
hazırlamalıydı. Hafiften
bükülen beli doğrulma-
sına engel olsa da yeme-
ğini yapacaktı. Bir deri
bir kemik kalmış bed-
nini ağır hareketlerle kal-
dırdı. Kuzinenin yanındaki
tek odunu attıktan sonra
kilerin kapısına yöneldi.

Şalvarının ağı yere kadar
değiyordu, eliyle önünü
toplar gibi yaptı. Zaten
artık esvaplarının da
miadı dolmuştu, bunu da
kesip tez zamanda kırk
yama bir minder yapma-
lıydı. Kilerin kapısını yak-
laştı, kapının demir hal-
kadan yapılma kolunu
tutup itti, açamadı,
bedenini yan çevirip
kapıya dayadı, yeniden
denedi, zorladı, açılmı-
yordu. Yine mi sıkışmıştı
bu kapı? Yazdan kurut-
tuğu patlıcan kuruların-
dan tarhanasına kadar
bütün erzak oradaydı.
Birden gözüne asma yap-
rakları ilişti. Bunu daha
önce niçin akıl edeme-
mişti ki? Uzun zamandır

da sarma yapmamıştı.
Hemen işe koyulmalı,
baharatı bol bir iç karıştı-
rıp, Mükrem'inin ince par-
makları gibi sarıp hazırla-
malıydı. Vakit kaybetme-
den yaprakların başına
geçti. Bir yandan da eşini
düşünüyor, hava iyice
kararmadan gelmesi için
dualar ediyordu.

Yemekten sonra eşi ona
güzel sohbetiyle eşlik
eder, ısrarına dayana-
mazsa hayat
mertebelerini yumuşak
sesiyle tekrar anlatırdı.
Ondan menkıbe dinle-
mekten büyük zevk
duyuyordu. Vuslatına
az kalmıştı belki de.
Sevdiceğinin en son
anlattıkları bir bir
hafızasındaydı.

"Emine'm, ayazlarda
yüreğimi ısıtan kadını, kanadımın altındaki nur
yüzlü gül kokuluyârim,
dinle bak, seversin bilirim
anlattıklarımı. Hazreti Hızır
ve Hazreti İlyas aleyhisse-
lam hayattadır ama ikinci
tabaka-i hayattadırlar.
Onlar bir derece serbest-
tirler, yani bir vakitte pek
çok mekânda olabilir-
ler. İsterlerse insanoğlu
gibi yer, içer, gezer. Fakat
mecbur da değiller...
Sen de her daim benim
hem yüreğimde hem

zihnimdesin...”

Ah ne tatlı dilliydi kocası. Kendisi gibi yaşlanmamıştı da üstelik. Ne beli bükülmüş ne yüzü kırışmış, ne kulakları ağırlaşmıştı. Yüzünde -tam kaşının üst tarafında- sonradan çıkan iki beni, göz çevresinde de gülümsemekten oluşan çizgilerinden gayri bir şeyi yoktu. Ona olan düşkünlüğüne mübalağa diyerek alay edenler kendisine haksızlık ediyordu; ecelden korkusu dünya hayatından uzaklaşmak değil ondan ayrı düşmektir. Çünkü Mükrem Bey, ehl-i dünya birisi değildi. Onun kendisine değer verdiğini her akşam bir avuç beyaz leblebiyi yerken hayran bakışlarından, kendi nazarından dahi korkmasından, konuşurken bilmeden inciteceğinden çekinmesinden belli değil miydi? Eli boynuna gitti. İncecik zinciri oradaydı, “çeşm-i ahım, canım, cananım” demişti takarken kocası. Alnından da öpmüştü yine.

“Gayri gelmek üzere- dir Mükrem'im, yoksa yol üstünde bir dostla rastlaşıp da bast-ı kelim mi ediyor civanım?” diye mırıldanırken şalvarındaki yaprakları derin bir

kabakoyup üzerine su döktü, içini de hazırlayıp oturduğu yerden sarmaya başlayacaktı.

Epeyce uğraştı. Her şey tastamamdı. Hava da iyice kararmış, kuzinenin ferî çoktan geçmişti. Cılız bedeni üşümeye başlamış, yorgun ve halsiz düşmüştü. Yeniden pencere önüne ilişip yemeğin pişmesini beklemeye koyuldu. Dışarıda cemedî bir hava vardı. Esen rüzgâr, ağaçlardan karları döküyor, yenisi zaman kaybetmeden gökten ahenk içinde aralıksız iniyordu. İyiden iyiye endişelenmeye başladı Emine Hanım. Gelir. gelmez sütleri süzmeli, o pişerken sofraya oturmalılardı. Ardından mendiline sardığı biravuç leblebiyi düşündü, hayale daldı. Aklında başka fikirler de hâsıl oluyor, düşüncelerinden hayâ ettiğinden olsa gerek yaşmağının ucuyla gülümseyen dudaklarını kapatıyor, mahcubiyet duyuyordu. Hayalleri, hatıralarını canlandırdıkça bahtiyar oluyordu.

Kaygısından perişan olduğu o vakitte önce bir erkek sesi, ardından da tahta kapının kulak tırmalayan bir gıcırtyla açılma

sesini duydu:

“Aaaaa... Ben geldim.”

Önce ne dediğini anlamaya çalıştı, sonra kendisine şaşkın bir yüzle bakan adamı tanımaya çalıştı. Yüzü yabancı gelmiyordu.

“Ana! Ne yaptın sen? Nedir bu odanın hali? Hiç mi Allah'tan korkmazsın? Hiç mi beni düşünmezsin?”

Etrafa göz attı. Bu oda nasıl toparlanacaktı akli kesmedi. Erkek haliyle zaten zor baş ediyordu. Giderken anacığının dışarı çıkıp kaybolmaması için üzerine kilitlediği evin kapısını, zaten buz kesilen odaya daha fazla soğuk girmesini engellemek için hızlıca kapatıverdi. Nerden başlayacağını bilmez, perişan bir halde soğuktan donmuş bedenini sedirin üzerine bıraktı. Zaten kendine dahi hayrı olmayan kahve rengi eski paltosu kardan, yağmurdan iyice ıslanmıştı. Rutubet kokan odayı baştan sonra süzerek neler olduğunu anlamaya koyuldu. Kilitli tuttuğu mutfak kapısının önünde büyük bir tencereye toprak doldurmuş, içine soba tutuşturmak için kulandığı dal parçalarını

kırıp karıştırmıştı. Saksıdaki çiçeğin bütün yapraklarını tek tek yolmuş, yapraksız çiçeğe eski yemenisini yırtıp yırtıp bağlamıştı. Kalktı, kuzinenin üst kapağını demir çubukla açtı. İçi su doluydu, üstelik çiçeğin yaprakları da içindeydi. Kilimin yarısı, anasının üstü başı sırlıklam ıslanmıştı. Sobayı bu halde yeniden yakması epey vakit alacaktı, önce anasının üzerini değiştirmeliydi.

“Niye yaptın bunları ana? İlaçların bitti diye kasabaya kadar gitmişim, ortalığı talan etmişsin. Çocuk musun sen Allah aşkına! Bu kadar mı, sen bu kadar mı...”

Cümlesini tamamlayamadı, yutkundu, anasıydı; susmalı, ne olursa olsun kalbini kırmamalıydı.

“Ne diyorsun yavrum?” dedi kadın.
“Mükrem Bey’e yaprak sarması yaptım, gelir birazdan, inekleri sağmaya gitti.”

“Ne ineği ne Mükrem Bey’i ana? Babam öleli kırk yıl oldu, kırk! Hey Allah’ım? İki

iyilikten birini, hayırlısıyla...”

Aceleyle elindeki poşetten ilaçları çıkardı. Tez elden anacığın içirmeliydi. Onun vefatından sonra günbegün kötüye gitmişti durumu. Mustafa, genç yaşta dul kalan anası için evlenmemişti. Senelerdir bağı, çoluk çocuk özlemiyle yanıp tutuşmuştu. Olsun, anaların hakkı ödenmezdi, olsun parmakla gösterilen bir evlat olmuştu. Anacığının duasını almıştı. İhtiyat etmişti; evlense elkızı gün gelir usanır, söylenir, zavallının gönlünü kırardı.

Şerife kadın, kasabaya giderken traktörü devirmiş, dört yolcunun ikisi birden oracıkta can vermişti. Kadın başına traktör

kullanmak da neyin nesiydi? Bu vahim olay yıllardır hem kendilerinin hem köylünün de ciğerini yakmış kavurmuştu. Gözlerini yumup başını hafif yukarı kaldırdı. Bir nefeslik bir niyazdı bulundu Rabbine. İlacı çıkarıp bir bardak suyla anasına uzattı. Hemen içmesini söylüyor, Per perişan ve umutsuz haline acıyordu. Allah, anasına ömür verdikçe veriyordu. Doksanını geçmiş, ömrünün son yirmi yılını da bu pencere önünde geçirmişti.

“Aaaa... Beyaz leblebi,” dedi Emine kadın.
“Seni haylaz çocuk! Yoksa benimkilerden mi aldın?” diye sordu. Telaşla şalvarının lastiğini araladı yeniden. Mendilini çıkardı. Dügümleri çözüp nemli gözlerle baktı:

“Mükrem’im gelir birazdan, bir avuç beyaz leblebi hazırladım ona... Ellerimle yedireceğim.”

“Kaldır kollarını ana, üzerini değiştirelim,” dedi Mustafa. Daha dün yıkadığı çamaşırlar, kireçle badana ettiği duvarın çivilerinde kuruması için sallanıyordu. Vaktin izafi olduğunu kimse inkâr edemezdi. Bu köhne evde yaşanan her an, saat misaliydi.

Hatice Eroğlu Akdoğan

Rende

Otobüs bekleme, yoğun trafik derken olağan bir iş dönü-şüydü. Her zaman olduğu gibi Ulviye evdeki malzemeye göre neyi pişireceğini yolda planlamıştı. Dolapta geçen haftadan alınmış kereviz vardı. Dünden kalan lahana sarmasının yanına kereviz yoğurt-lusu yaptı mı iş tamamı. Yalnız bu işte sevmediği şey kerevizin rendelenmesiydi. Basit görünse de güç gerektiriyordu. Gelirken hemen onu da düşündü. Oğlu Erdem hastalık izni nedeniyle evdeydi. Kerevizi soyup Erdem'in genç, güçlü ellerine verecek ve tez yollu kereviz rendelenecekti.

Kapıyı oğlu açtı. Ulviye ayak-basını çıkarıp içeri geçer geçmez boynundaki çantayı bir tarafa, elindeki poşeti de diğer tarafa olduğu gibi bırakıp üstünü değiştirmeden mutfaka geçti. Dolabı açıp koca bir külçe halindeki kerevizi çıkardığı yerde Erdem'e seslendi. Kerevizi soyup hemen rendelemesi için oğluna teslim etme telaşındaydı. İyi de kereviz havuç, patates gibi bir şey değildi ki... Rendelemesi gibi soyması da

zordu. Kaşıklıktan en büyük bıçağı alarak kerevizi önce ekmek tahtasının üstünde ikiye ayırıp sonra bölük pörçük soymaya başlarken "sebze kayası ya da kaya sebzesi," diye söyleniyordu.

Orasından burasından kıt kıt yolup ilk parçayı tamamladığında Erdem'in eline tutuşturdu. Bir ayaklı bir de ayaksız iki tane rendeleri vardı. Kullanmak için hangisini ister diye Erdem'e gösterdi. Delikanlı ayaklı olan kırmızı kulplu rendeyi tercih etti. Ne olduysa, içine ne doğduysa belki de bu tercihle birlikte oldu. Ulviye diğer parçayı soyarken Erdem'de ilk parçayı hıyır hıyır öğütüyordu.

Yemek işini acele tarafından yoluna koyduğuna göre Ulviye üstünü rahat rahat değiştirebilirdi. Bunun için mutfaka karşı olan yatak odasına doğru geçerken Erdem annesine;

"Ben beni bildim bileli bu rende var. Sahi anne bu rende kaç yıllık?"

. Artık ne demekse "Tam da

üstüne bastın!" diye seslendi Ulviye. Üzerine ev giysilerini geçirdiğinde yeniden mutfaka daldı.

"Tam da üstüne bastın derken o rende seninle yaşıt oğlucuk. Buna vurgu yapmak istedim."

Erdem şaşırılmış halde annesine baktı. İkinci parçayı bitirmesine azıcık bir şey kalmıştı:

"Bilmiyordum. Demek yirmi yedi yaşında o zaman. Anladım, ben beni bildim bileli var işte."

"Aferin iyi hatırlıyorsun. Bir yaşına yetip ayaklandığın mutfakta kapları az-buz karıştırıp ellemezdin. Oturduğumuz evde mutfak dolabı yoktu ve kap kacak tezgâhın altında örtünün gerisindeydi. Senin için oyuncak niyetine diye fazla müdahale de etmezdim. Oklava, kepçe, süzgeç, leğen artık eline geçirdiğini ortaya çeker onları birbirine vurur, birbirinin içine koymaya çalışır ya da geniş kapların içine oturmayaya çabalardın. En çok da ahşap peçeteliği severdin. Misafirliğe gittiğimiz evlerde

peçetelik varsa hemen ona atılırdın.”

Çocukluk anıları kimin hoşuna gitmez ki? Annesi anlatıyor, Erdem “hadi ya!” diyerek gülümsüyordu.

Ulviye başa dönerek;

“Hatta ilginç bir hikâyesi var bu rendenin.” deyince, Erdem’in gözleri iyice açılıp kıkırdaması çoğalmıştı.

“Aman anne bir rende işte bir rendedir, hikâyesinden ne çıkar.” deyince Ulviye de bu önemsiz nesnenin önemsiz olacağı tahmin edilen hikâyesini mutfakta dönüp dolaştığı yerde anlatmaya başladı:

“Daha sen üç ya da üç buçuk aylıktın. Baban ev için telefona yazıldı. O zaman her evde telefon yok. İhtiyaç duyduğumuzu söyleyemem. İşyerlerimizdeki ya da dışarıdaki ankesörlü telefonlarla işimizi görüyoruz. Salt biz değil aşağı yukarı herkes böyle. Ama baban aldı işte. Bir ayda mı, bir haftada mı çıktı. Orasını tam hatırlamıyorum. Telefon bağlandı ve bir ya da bir kaç saat sonra ‘zırrrr’ ederek çaldı. Heyecanlandım. Çok şaşırdım. Numaramızı daha kimse bilmiyor ki! Evde minik bebek sen, bir de

ben. Aynı heyecanla kaldırdım ahizeyi. Karşımdaki ses ‘Kutlarım, yapılan hediyeye çekilişi sizin telefon numarasına çıktı!’ deyince, içimden şanslıyız diye sevindim. Eve telefon bağlanmasını istemeyen bendim ama o an bunun iyi olduğuna sevindim. Düşün, o gün telefon bağlanıyor ve arkasından numaramıza hediye çıkıyor. Ama hediye ne olduğunu söylemiyor, sürpriz yapacaklarmış. Hediyeyi teslim etmek için benimle randevu ayarlamaya çalışıyor. Eğer cuma günü öğlen üzeri kabul edersem, gelip hediyeyi vereceklermiş. Tamam diyorum. Yalnız ahizenin diğer ucundaki kadın “Ürünlerimizi tanıtmamız için komşularınıza da haber vermenizi rica ediyoruz.” diyor.

İçimden ne gerek var konu komşuya diye düşünsem de “tamam” diyorum ve anlaşıyoruz. Şanslı numaramızın ahizesini büyük bir hoşnutlukla yuvasına yerleştiriyorum. Akşam babana da müjdeyi veriyorum. Benim sevinmiş olmama o da sevinmiş miydi tam bilemiyorum. Birlikte acaba bize ne çıktı, bari ihtiyacımız olan bir şey olsa, diye aramızda konuşuyoruz. Yeni çıkan elektrikli bir meyve sıkacağı olsa! Ya da düdüklü bir tencere, elektrikli ızgara...

Telefonun geldiği gün günlerden salı idi. Cumaya randevulaşmıştık. Üç-dört komşumuzun kapısını çalıp “böyle böyle işte...” dedim. Pek heyecan duymadılar. Hatta Döndü Abla, “Aman onlar böyle şeyleri çok yaparlar, pek önemseme.” deyince kendimi keriz gibi hissettim. Yoksa gelen telefon karşısında saftirik mi kalmıştım? Döndü ablanın dediği o çok yapılan şeyi ben hiç duymuş görmüş değildim. Belki de sen doğana kadar dışarıda çalıştığım için evlerde dönenleri bilmiyordum. Bir komşum da “Öyle kuru kuru gelmezler, onlara ve yanlarına gelecekler için yiyecek bir şeyler yapmalısın.” dedi. Çayın yanına bir şeyler yapmalıymışım. O zamanlar kadınların çay töreni şimdiki gibi tatlısı, tuzlusu, yoğurtlusu, sütlüsü gibi bir masayı silme dolduran açgözlülük içermiyor. Henüz o sosyal medyada paylaşılan sofralardaki sonradan görme devrine gelmemişiz. Çayı tek başına sunmak o zamanda asıl olandı. Bunun dışında çayın yanına ya kek, ya bisküvi ya börek, ya da kısır verilirdi. Biri varsa öteki olmazdı. Öteki varsa beriki diye bir şey de yoktu. Ben zaten yemeli içmeli ev kadını törenlerine katılmış biri değildim. O konuda görgüm kıttı. Neyse acıktık şimdi orasını

fazla karıştırmayayım. İşte o yokluk içinde canımı dışıma takarak çayın yanına mecbur kısır yaptım.

Günü saati geldiğinde bize çekiliş hediyesi getiren her kimse zili çaldı. İçeriye elinde küçük bir çantayla genç bir kadın girmişti. Şaşırdım. Ben büyük bir pakette hediye ile geleceğini, hatta birkaç kişiyle gelineceğini zannediyordum. Düşünüyorum da ne komikmişim. İçimden o hediye altın da olabilir diye geçirdim. İki komşum geldi ve satıcı kadın, yani pazarlamamız ürün tanıtımına başladı. Benim suratım düştü. Kucağımı ısıtan bebeğim olmasa kim bilir nasıl tahammül ederdim o manzaraya. Bir an önce işini bitirip hediyesi versin de gitsin istiyorum.

Döndü ablanın işi varmış satıcıyı fazla dinlemeden gitti. O gittikten sonra satıcı lafını keseden bitirmeye çalıştı. Gelmek için can atmıştı ama şimdi içinde onu sıkan, bir an önce gideyim diyen bir şey var gibiydi. Çayını içti. Eşliğinde tabaktaki kısırı bitirdi ve "Bana müsaade." dedi. Ortada daha hediye yok! Sanki hediye olayı hiç geçmemiş gibi. İrili ufaklı mutfak ve ev eşyalarının olduğu kataloğu el çantasına koyup ayağa kalktı. Ben bebeği yani seni komşumuz Halime'nin

kucağına verip onu uğurlamaya geçtim. Yolun sonuna geldik ama görünürde yine de hediye yok. Kadın kapıdan çıktı gitti gidecek. Olanlar zoruma gitti. Kandırılmak içime oturuyor. Artık şimdi tam hatırlamıyorum ama ne dediysem kadın çantasından çıkarıp bana işte şu kullandığın kırmızı kulplu rendeyi uzattı. Şok oldum! Rendeyi hiç değilse hakkımı aradım demek için de olsa düşünmeden elimde buluverdim. Evimizde zaten rendemiz vardı. O zamanlar şimdiki gibi ufak tefek kullanım aletleri her yerde ucuz fiyata böyle bir milyoncu, üç milyoncu gibi zibil şeyler yoktu. Ee rendesiz de ev olmazdı. Beyaz kulplu ayaksız bir rendemiz vardı. Kırmızı kulplu rende ikinci rendemiz oldu. Kandırılmak ağırıma gitmişti. İçime kötü bir anıyı yapıştıran renderin de suçu olmasa da onu iki metre öteden tezgâhın üstüne fırlattım. Nasıl ama... Hakkımı söke söke almışım işte!"

Ulviye bir yandan tavadaki kerevizi ocakta karıştırarak çiğliğini öldürmeye çalışırken Erdem yanı başında ilgiyle beklemişti.

Annesi hakkını mı almıştı, ortaya renderin ilginç hikâyesi mi ortaya çıkmıştı doğrusu Erdem karışık duygular içindeydi. Evde telefonun dahi

olmadığı koşullar, telefon etmek için insanların dışarıda kaç yüz kişilik kuyruklar oluşturduğunu gözünde canlandırmaya çalıştı. Elindeki telefona baktı. Sahi az önce kereviz rendelerken cep telefonu neredeydi ve ne zaman eline geçmişti onun bile farkında değildi. Rende mi tarih yazmış, tarih mi renderin hikâyesini bugünden ilginç kılmış pek anlayamadı. Annesi kerevize yoğurt özerken Erdem sarımsak soyuyordu.

"Anne şimdi senin bu sarımsak döveceğinin de bir hikâyesi vardır?"

Ulviye bir an düşündü. Var mıydı? Birden aklına geldi ve gözleri parladı. Güldü. Erdem de merak içindeydi. "Ne?...?" dedi.

"Bunun için ta Fındıkzade'de kurulan Cuma Pazarı'na gitmiştim. Ancak çok çeşit ve ucuz bir şey orada bulabilirim diye."

Erdem, sıkılaştırılmış plastikten üretilmiş sert krem rengi sarımsak döveceğini eline alıp sağına soluna alacaklı gibi baktı. Rende kendisiyle yaşıttı ama dövecek ondan beş yaş daha büyüktü. Zaman akıp giderken, farkında olmadan içinden geçen nesnelere de bir hikâye kazandırmış oluyordu.

Kazım Demir

Komşu

Gece gece dışarıdan patır kütür sesler geliyordu. Kapıya çıktığımda bir çift kırmızı ayakkabı gördüm, karşı komşunun ayakkabılığına. Tek başına yaşayan bir adamın neden ayakkabılığında kadın ayakkabısı olur ki? Gününbirlik çapkınlıktır, diye düşündüm. Bu adamı da hiç sevmedim, Azrail gibi bakıyordu insana.

Ertesi gün, gece üç sıralarıydı. Yine aynı gürültüyle uyandım. Üst üste iki gece aynı gürültüleri duyunca, artık komşumun evini ziyaret etmek şart olmuştu. Saatin geç olmasına aldırmaksızın usulca kapısını tıklattım, açılmadı. Daireme geri dönmeye karar vermişken uykulu bir ses,

“Buyurun kime bakmıştınız?” dedi.

Karşımda, kapı aralığından sadece yüzünü gördüğüm muhteşem bir yaratık duruyordu. Kıvırcık saçları şelale gibi dökülmüştü yüzüne. Dudaklarının

üstünde nokta gibi bir ben vardı. Gülüşü insanın içini gıcıkliyordu.

“Pardon, Sinan evde mi?”

“Öyle biri yok bu evde beyefendi. Bir hafta oldum taşınalı.”

“Yaaa öyle mi? Hoş geldiniz, ben Nazım.”

Sıcak gülümsemesi yüzüne dağıldı, ışıldayan gözleriyle gözlerimin içine baktı.

“Memnun oldum ben de Ayşegül.”

Kendisine odaklandığımı fark edince irkildim, gözlerini gözlerimden kaçırmadan öylece baktı bana...

“Eeee tanıştığımıza göre ben gideyim artık. Size iyi geceler.”

Bütün bedenimi ter bastı. “Ah, Nazım Ah!” dedim kendi kendime. “Bu nasıl bir duygu ki içime huzur doldu, kirden pastan sıyrılıp yeniden doğdum.”

“Pardon beyefendi,”

Yüzümü çevirdiğimde hâlâ o muhteşem yüz, kapı aralığından bana bakıyordu.

“Gece işten geç vakitte geliyorum, umarım gürültü yapmıyorumdur.”

“Yoooo! Öyle bir şey duymadım hanımefendi, siz rahatınıza bakın. Tekrar iyi geceler.”

Çok tuhaf biriydi, bakışları dilinden fazla konuşuyordu. Ben bakış lisanını bilmiyorum galiba, onu gizemli kılan da buydu.

Sabahleyin eşofmanlarımı giyinip günlük koşu için ormanlık alana doğru yürüdüm. Yavaş yavaş tempoyu hızlandırıp koşmaya başladım. Her zaman yaptığım gibi, ağaçların sık olduğu alana girmeyip geri dönecektim. Dünyadan kopmuş, yolun eğimine bırakmıştım kendimi.

“Merhaba!” sesinin

kulağıma dolması ürkütmüştü beni. Şık spor kıyafetlerini giyip kıvırcık saçlarını dağıtmış olan Ayşegül karşımdaydı. Demek ki benden önce gelmiş, dönüşe geçeceğim yerde beni beklemişti. Çok şaşırmıştım, o ise gayet sakindi ve gözlerimin içine bakıyordu. On dakikalık sabah koşumu tamamlayıp eve dönene kadar bana eşlik etti. Eve kadar sadece birkaç cümle konuştuk, o da soru cevap niteliğindeydi. Dairenin kapısında ayrılıp sadece “iyi günler” dedi...

Akşam eve döndüğümde ayakkabılıkta ayakkabısı yoktu. Gece yine aynı saatlerde gürültüsünü duydum.

Birkaç gün hiç gözükmeydi. Günlerden pazardı. Evde olabileceğini düşündüm. Onun için meraklanmıştım. Güzel komşum nasıldı acaba? Kapıda karşılaşma ihmalini güçlendirmek için, televizyonun sesini kısıp giyinik şekilde bekledim. Olur da dışarı çıkmak isterse kahvaltıya davet ederim, diye düşünmüştüm. Boşuna bekledim...

Umudumu kesince, televizyonun sesini tekrar açtım. Haberler iç karartıcıydı. Spiker, uzun uzun seri katilin yakalanmadığıyla ilgili konuşuyordu. Hişimla başka kanala geçip söylendim.

“Pazar günü bari güzel haber

verin yaa! Böyle haber yapılır mı? Bunu izleyen sokağa çıkmaya korkar doğrusu.”

Katil, eski komşum Sinan mı acaba? Sürekli somurtur; selam vermeyi, selam almayı bilmezdi. Adamda bir şeyler olduğunu tahmin etmiştim...

Alt katta oturan yaşlı bir teyze var, yalnız yaşıyor. Çocuklarını evlendirmiş, kocası ölünce büyük oğlu bu küçük daireyi satın almış kendisine. Bazı günler yemek getirirdi bana. “Yavrum, arada sıcak ev yemeği geçsin boğazından, hastalanacaksın alimallah.” derdi, yoksa seri katil, teyze mi? Seri katiller kurbanına iyi bakarlarmış, diye okumuştum. Ne saçmalıyorum yaaa! Katil, kesin üst kattaki Kamil’dir. Adam yazar, öldürüp yazıyor olabilir. Off Nazım off! Tek başına yaşarsan olacağı bu...

Dışarıdan miyavlama sesi gelince kapıya çıktım. Neriman Teyze’nin tombul kedisi, kapı açık kalınca kaçır ara sıra. Biraz seveyim, dedim. Kanlı ağzını görünce hızlıca kapattım kapıyı. Üstelik kedinin ismini “Bıçak” koymuştu. Seri katil Neriman Teyze olmalı, öldürüp bir parçasını kedisine yediyor galiba. Yoksa nasıl bu kadar tombul olabilir ki?

Neriman Teyze, “Hayvancağızı korkuttun, sizde hiç mi hayvan

sevgisi yok? Gel yavrum gel!” diyerek sitemli bir şekilde azarlayıp kapısını örttü.

Off be! Neriman Teyze kedisine kötü davrananı mı öldürüyor? Aman Allah’ım! Yine bir yerlerde okumuştum; hayvanları ve doğayı sevenler, insanları da sever yazıyordu. Yok, Neriman Teyze değildir bence...

Bu gece mutlaka görmeliydim Ayşegül’ü... İşten gelme saatine kadar ayaktaydım. Saçlarımı taradım, güzel elbisemi giydim. Gece saat üçe yaklaşıyordu, kapının ardında bekledim. Merdivende tıkırtılar duyduğumda kapıyı açtım. Umarım korkmaz beni birden görünce... Ayak sesleri yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başladı. Aman Allah’ım, yine ter bastı!

Başını kaldırıp bana baktı, çok güzel gülümsüyordu. Birden siyah giyimli, kapüşonlu birini gördüm arkasında... Cansız bedeni merdivenlerde yuvarlanırken çığlık bile atamadı...

Ayşenur Oygur

Cam Kırıkları

Gemilerin kısıtsız ve sınırsız kaptanı olarak yönümü pusulayla değil kitaplarla bulmaya selam verdim. Ödüllerin ve cezaların sahibi, tufanların efsanesine merhaba diyerek başladım yazmaya...

Bir bitkinin topraktan çıkış anını düşünün ve siz de sevmeye durun yazı yazmayı...

Susmayın dertleşin kitaplarla! Anlatın gerçekleri, bir parça yalan olmadan. Susturun dünyayı, sadece gözleriniz kurgulasın kelimeleri...

Yeniden, yeniden yazın hayallerinizi. Üretin, paylaşın, tartışın. "Ben niye yazamıyorum, yazılarım o kadar kötü mü?" diye sormayın kendinize. Renk körü olmayın kitaplara. Kırmızıyı da görün, yeşili de...

İnsan kendini bir ağaç gibi sulamalıdır. Eğer susuz kalırsa kurumaz mı ağaç? Ya da toprak susuz kalırsa... Tam da aktif olduğunuz anda verimsiz toprak gibi yıpratmayın kelimelerinizi, konuşun onlarla.

Dalgalarla boğuşmayı bilmezseniz boğulup gitmeniz muhtemeldir. Yaşayın ve sorgulayın! Taşını ayıklayın yolunuzun. Gideceğiniz istikamet evvelinde belli olsun.

Hayatınıza iyi bir başlangıç yapmalısınız.

Okuyarak ve yazarak elle tutulur yaşanabilir bir dünya inşa etmeli, olduğunuz yerde saymamalısınız. Kömür olup ilk önce üşüyen yürekleri ısıtmalısınız. İlerleyen zamanlarda elmas gibi göz kamaştırmalısınız. Sonraları da pırlanta olup parmağınıza takmalısınız hayallerinizi. Pes etmeyi de etmemeyi de bilmelidir insan...

Karadeniz gibi olmalısınız, umutlu ve inatçı!

Gülçin Granit

Tanrı'nın Gözleri

Yer: Amerika Birleşik Devletleri

Olay Mahalli: Luca Uluslararası Taşımacılık Anonim Şirketi

Tarih 01.01.1966

Yılbaşı gecesi saat 24.00'de kapı kolunu yavaşça oynatmaya başladım. Şirkette çılgınca bir parti vardı. Çalışanlar yeni yılı kutlarken karnımdaki geleceği tutarak içeri girdim.

"Hamileyim, alçak herif! Beni nasıl bırakırsın?" diye bağırdım.

O ise masanın başında bir heykel kadar sessiz ve kıpırtısızdı. Soğudukça karanlıklaşıp ıssız ve karlı gecenin buzdan canavarı oluverdi. Oturduğu masanın çekmecesini gizli bir hamleyle açtı ve eline bir şey alıp avucuna sakladı. Ayağa kalktı, yüzündeki kılcal damarlar kestirme bir yol bulmuş deri altından bakıyordu. Birden gözlerinde vahşilik belirdi. Har gibi ani bir gülümseme tüm buzları eritiverdi. Ayağa kalktı ve bana doğru yaklaştı... Yaklaştı...

Tüm hücrelerim tın tınlara karışırken, otuz iki dişim trampet çalıyordu. Camın önünde buzdan bir yontu gibi öylece kaskatı kalmakaldım. İşte o an adamın soğuk nefesini sırtımda hissettim. Adam kollarını açarak kadına sarıldı. Kadın şefkatin tonlamasıyla kendisini adamın kollarına çoktan bırakmıştı. Adam, sıkıca sardığı kollarını gevşetip elindeki bıçağı sert bir hamleyle kadının sırtına sapladı ve sonra çevirip çıkarttı. Bu sefer de kadının sıcak nefesini sırtımda hissettim. Kadın sustu... Rüzgâr çığlık atıyordu. Bense böylesi ölümcül bir darbe hiç görmedim hâkim bey.

Korkmaz olur muyum hâkim bey? Bu son cinayetin üstünden fazla geçmedi. Adam yeni bir sevgili buldu. Yine bıçak yine kan...

Erkeklik organını kâinatın ipi sanan adam çamaşır asmaya devam ettikçe cinayetlerin sayısı artıyordu.

Mübaşir ikinci tanığı çağırdı.

"Bilim adamı Dursun Ç. Lütfen içeri girip ifadenizi veriniz."

"Efendim, ben babaannemin çiçekleriyle yatıp kökleriyle kalktım. Yani onun yanında büyüdüm. Bitkilere olan merakım bir sarmaşık gibi tüm benliğime dolanmıştır. "Elim ayağım ve hücrelerim, bitkilerin insan hayatındaki yeri ile önemi" başlıklı tez üzerine yaşadım ve nefeslendim. Ben hayatını bitkilerin sentezleri üzerine adanmış biriyim hâkim bey. Öyle ki şimdi onlara bir hücre kadar uzağım. Son olarak 'Bitkilerin korku ve mutluluk duygularını ölçen bir cihaz' icat ettim. Uzun zamandır

ülkenizde yaşamaktayım. Bir seri katilden söz ediliyordu, ardında hiçbir iz bırakmayan... Halk huzursuz... Halk tedirgin...

İlk cinayetten son cinayete kadar hiçbir ipucuna rastlanmadı. Emniyet teşkilatının çalışmalarını basından takip ediyor-duk. Durumu ilginç kılansa her iki yılda bir işlenen cinayetle- rin aynı odada ve maktullerin hep aynı şekilde bıçakla öldü- rülmesiydi. Halk bir seri katille karşı karşıyaydı. Dosya zaman aşımından dolayı faili meçhul cinayetler içerisinde yerini alacakken iddiamı Amerikan Emniyet birimlerine açıkladım. Cinayetin işlendiği odada canlı bir çiçek olması hâlinde bu cinayeti çözümleyebile- ceğimi, aksi takdirde iddia- mın asla geçerli olmadığını söyledim. Olay yeri inceleme- nin cinayet mahallinde hiçbir ipucuna rastlayamaması, krimi- nolojide yapılan otopsi sonucu her bir maktulün vücudunda hiçbir yabancı maddeye rastlanmaması çözüm yolla- rını burada tıkamıştı. Amerika Birleşik Devleti Birimi seri katilin farklı yollardan bulunmasını denemeye karar verdi ve IBA görevlendirildi. Resmi birim- den aldığım teklifle cinayetle- rin çözümü için yardım istendi. Hemen ertesi günü laboratu- vara geldiler. IBA'ya tek sorum şuydu:

"Cinayet mahallinde canlı bir

çiçek var mıydı?"

"Evet, odada cam kenarında büyükçe bir Peygamber Kılıcı var," deyince bu cinayetin çözülebilir olduğunu söyledim. Aksi takdirde hiçbir iddiam ola- mazdı. Tüm konuya vakıf olmak üzere cinayet mahalline gittim.

IBA ile gizli bir çalışma progra- mına başladık. Şirketin Yönetim Kurulu dahi durumdan haberi- sizdi. Resmi izinle olayları- nın geçtiği yere gidildi. Cam kenarında duran Peygamber Kılıcı çiçeğine lüzumlu alıcıları taktım. Masanın üstüne cihaz bağlantı düzeneğini hazırladım. Masaya oturdum. Geriye tüm çalışanların ve Yönetim Kurulu üyelerinin teker teker içeri alın- masını sağlamak kalmıştı. IBA, herkesi birer birer odaya aldı. Zaman genişti ama çalışmaya sabah başladık. Her yeni gireni cama bakan koltuğa oturttum. Camın önünde duran çiçek katili tanıyacak ve ibre hareket edecekti. İlk kişi içeri girdi, ken- dilerine kısa bir özgeçmiş yaz- dırıp imzalattım. Ardından ikinci kişi, üçüncü kişi... Bizim cihazda tık yok... Aranan katil şirket bünyesinde çalışan biri değil miydi yoksa? Akşam olmak üzereydi, şirketin mutfak çalış- sanı içeri girerek soğuk içe- cekler getirdi. İçim de öyle- sine yanmıştı ki, sormayın sevin- dim doğrusu. Elimi uzatıp bardağı almamla bitmesi bir oldu. O anda başımı masadaki

cihaza çevirmiştim ki birde ne göreyim, katilin odaya girme- siyle bitkinin korkusunu alan ibre kendini sağdan sola, soldan kaldırıp sağa vuruyordu. Ayağa kalktım ve IBA'yı hemen içeri aldım. Bir göz işaretim yet- mişti onu alıp götürmelerine. İşlediği tüm cinayetleri tek tek itiraf etti sonra.

Sözün arasına tüm cinayet- lere tanık olan Peygamber Kılıcı girdi:

Ben kim miyim? Dili lal olmuş, suskun bir ailenin üyesi... Bizim Dursun geldi de katilin başını Trabzon tulumu gibi bastırıverdi. Biz, Tanrı'nın gözleriyiz, insan- lar bunu nasıl bilmezler hâkim bey."

Kerime Bistami

Tanrı'nın Gözleri

Anadolu'nun bağrından
kopmuş,

İki genç adam...

İki temiz yürek...

İki dost...

İki yolcu...

"Öğretmen Ali ve Doktor
Erdem..."

Onlar aynı göğün altında, aynı
amaç uğruna bir araya gelmiş
iki gençti. Doğdukları ve büyü-
dükleri şehirler ayrı olsa da
onlar aynı yolun yolcusuydular.
Üniversitede tanışmış olan bu iki
delikanlı birbirlerinin hemderdi
olmuş, hem iyi bir dostluk kurmuş
hem de aynı yola yoldaş olmuş-
lardı. İki ayrı hayat tek bir yolda
kesişmişti: "İyilik yolunda."

Amaçları; dünyada unutulmaya
yüz tutmuş, insanların kalplerinde
üstü küllenmiş iyilik duygusunu
yeniden ortaya çıkarmaktı.

Dünya öyle bir hale gelmişti ki;

Sevgi Neydi,

Saygı Neydi,

Vefa Neydi,

Aile Neydi,

Dostluk Neydi,

Güven Neydi,

Kardeşlik Neydi,

Diğerkâmlık Neydi,

Fedakârlık Neydi,

Samimiyet Neydi,

Ahde Vefa Neydi,

Adalet Neydi...

Bir bir unutulmuştu.

Herkes kendi derdine düşmüş,
düşene el uzatmak yerine bir
tekme de onlar vurur olmuştu.
Dillere pelesenk olmuş bir "Ben"
kelimesi her şeyi kendinde top-
lamıştı. "Benim hayatım, benim
duygularım, benim param,
benim mutluluğum, benim
hayallerim..."

"Güzel olan her şeyi 'Ben' hak

ediyorum. Öyleyse her yol bana
mubahtır!" gibi anlayışlar yüzün-
den insanlar dünyada kendi-
lerinden başka insanların da
olduğunu umursamaz olmuş-
lardı. "Komşu komşunun külüne
muhtaç." sözü, artık sadece raf-
lardaki kitaplarda silinmeye yüz
tutmuş duruyordu. İnsanlar ara-
sında yardımlaşma, dayanışma
görülmez olmuştu. İnsan insana
muhtaç değil gibi yaşıyordu.

İşte bütün bu ahval içinde Ali ve
Erdem daha okul sıralarında iken
bir karar vermişlerdi. Güçlerinin
yettiğinde, imkânları el verdikçe
insanlara iyilik yapacaklardı.
İhtiyaç sahiplerinin ihtiyaçla-
rını giderecek, insanlara yardım
edeceklerdi. Böylelikle kalplerin
birbirine yeniden ısınacağını ve
iyiliğin halka halka tüm dünyayı
saracağını umut ediyorlardı.

Karar verdikleri şeyi hayata
geçirmek için ilk adımı atarak
yola koyulmuşlardı. Yol onları
nereye götürür bilmiyorlardı. İkisi
de yolun insana verdiği huzur
ve uzaklara daldıran sonsuz
derinliği ile düşüncelere dalmış
ilerliyorlardı.

Hava sıcaktı. Arabanın

camlarından esen rüzgâr da olmasa boğulurlardı herhalde. Mataralarındaki suyun bitmesiyle hem su doldurmak hem de serinlemek için bir çeşmenin yanında durdular. Orada dinlenirlerken ilerideki bir tarladan geldiğini düşündükleri sesle irkildiler. Ardından gelen bağırışma sesleriyle tarlaya doğru yöneldiler. Geldiklerinde bir traktörün devrilmiş olduğunu ve yerde yaralı birinin yattığını gördüler.

Erdem hemen sağlık çantasını alıp yaralının yanına eğildi ve durumunu kontrol etti. Kanaması vardı ve hemen hastaneye götürülmesi gerekiyordu. Köylüler en yakın hastanenin bir saatlik mesafede olduğunu ancak köylerinde bir sağlık ocağı bulunduğunu söylediler. Ama doktorumuz yok dediler. Kısa sürede başka seçeneği olmadığını anlayan Doktor Erdem, ilk müdahaleyi sağlık ocağında yapabilmek için köylülerin de yardımıyla yaralı adamı köydeki sağlık ocağına taşıdılar. Erdem yaralıya gerekli müdahaleleri yaptıktan sonra daha iyi bir tedavi görebilmesi için muhtarın hazırlattığı araç ile onu hastaneye götürdü.

Tam zamanında müdahale etmişlerdi. Ya kaza anında orada olmasalardı. Kim bilir belki şuanda o adam hayatta olamayacaktı. Çok şükür ki durumu iyiye gidiyordu. Erdem hastane doktoru ile görüşüp oradan

ayrıldı. Köye döndüğünde Ali, muhtarla konuşuyordu. Erdem'i gören köylüler ona teşekkür ettiler. Hepsi bir yandan dua ediyordu onun için.

Erdem de Ali'nin yanına gelip muhtarla yaptıkları konuşmaya katıldı. Muhtardan aldıkları bilgiye göre sağlık ocağı uzun zamandır boş duruyordu. Muhtar gerekli yerleri aradığını ama doktor gönderilmediğini söyledi. Bina bakımsız kalmıştı. İçerisindeki ilaçların ya tarihi geçmiş ya da geçmek üzereydi. Ali, muhtara köyde biraz dolaştığını ve bir okul göndermediğini söyledi. Muhtar da üzgün bir ifadeyle köylerinde okul olmadığını, çocukların da kasabadaki okula gitme imkânlarının olmadığını söyleyince Ali ve Erdem birbirlerine baktılar. İkisi de ilk iyilik duraklarının bu köy olduğu konusunda hemfikir olduklarını birbirlerine bakarak gözleriyle teyit ettiler.

Muhtara bir süre köyde kalmak istediklerini, okul ve sağlık ocağı ile ilgili ne yapabileceklerine bakacaklarını söylediler. Bunun üzerine sevinen muhtar hemen köylüye haber etti. Onlar için sağlık ocağının yanındaki boş evi temizleyip, hazır ettiler. Herkes bu iki gencin ne yapacağını merak ediyordu. Çocuklar, artık bir okulları olacak mı diye heyecanlanırken, köylüler de hastalarını yeniden köylerinde tedavi

ettirebilecekler mi diye düşünüyorlardı. O gece hepsi güzel umutlarla dolu rüyalar gördü.

Sabah olur olmaz okul inşası için arazi bakmaya başladılar. Nihayet köyde, "Bilge Dede" diye tanınan Mehmet dede, tarlasını okul yapılması için gönüllü olarak vereceğini söyledi. Tarla küçüktü ama bir okul için yeterliydi. Ali, mühendis arkadaşını arayarak durumu bildirdi. O da elinden geldiği kadar yardım edeceğini, oraya gerekli işçi ve malzemeleri göndereceğini söyledi. Bu çok iyi bir haberdı. Köyün kadınları çoktan sağlık ocağını temizlemeye başlamışlardı. Erkekler de boya badana işini hallediyorlardı. Köyde yoğun bir hareketlilik vardı. Küçük büyük herkes üzerine düşeni yapıyordu. Erdem, köye bir doktor gönderilmesi ve yeni ilaçların temini için görüşmelere başlamıştı bile. Yeni bir doktor gönderilene kadar Erdem ilgilenenecekti hastalarla. düşeni yapıyordu. Erdem, köye bir doktor gönderilmesi ve yeni ilaçların temini için görüşmelere başlamıştı bile. Yeni bir doktor gönderilene kadar Erdem ilgilenenecekti hastalarla.

Sonunda okul inşasına başlanmıştı. Doktor Erdem sağlık ocağında hastalarla ilgilenirken Ali Öğretmen de çocukları köy meydanına toplamış, eğitime başlamıştı. Köyde okuma yazma bilen sadece üç beş kişiydi. Bu yüzden

Ali Öğretmen okuma yazmayı öğrenen çocuklara bir görev verdi. Onlar da anne babalarına okuma yazmayı öğreteceklerdi.

Haftalar geçti böylece. Her geçen gün köylünün yarası daha da sarılıyordu. Ali ve Erdem'deki bu azmi ve fedakârlığı gören köylüler eskisinden daha sıkı kenetlenmişlerdi birbirlerine. Bu iki iyi kalpli insanın köye geldikleri ilk gün iyilik tohumları serpilmişti gönüllere. Şimdi ise hepsi filizleniyordu.

Kış kapıdaydı. Soğuklar başlamadan, kar yağmadan köye doktor gönderilmeliydi. Yoksa yağın karla yollar kapanır, bu mesele yine bir sonraki yaza kalırdı. Okulun bitimine az kalmıştı. Yeni eğitim yılında çocukların kendi okullarında eğitim görmesi için herkes canla başla çalışıyordu.

Ali Öğretmen okul binasında çocuklardan bir iz bulunsun istiyordu. Onları da bu iyiliğe dâhil etmek istiyordu. Bir gün ellerinde boya kutuları ile çıkageldi. Çocuklar hayretler içinde ona bakarken "Bugün resimlerimizi okulun bahçe duvarlarına çizeceğiz" dedi. Çocuklar sevinçle koşular okula. Sadece boyalar değil, aynı zamanda dikilmesi için fidanlar da konmuştu bahçeye. Ali Öğretmen önce ellerini boya kutusuna daldırdı ve aynısını çocukların da yapmasını istedi. Herkes sevdiği renge daldırmıştı ellerini. Sonra hep birlikte ellerini duvara baskı yaptılar. Okul

bahçesinin duvarları çocukların el izlerini taşıyordu artık. Ortaya inanılmaz güzel bir renk cümbüşü çıkmıştı. Çocukların mutluluğuna diyecek yoktu. Okullarına güzel bir iz, unutulmayacak bir anı bırakmışlardı. Ardından fidanları diktiler bahçeye. Onlar fidanları dikerken köyün "Çiçek Güzeli" lakaplı Ayşe teyzesi, evinin önündeki tüm çiçekleri saksılarıyla el arabasına yükleyip okula getirmişti. Ali Öğretmene, "Sizin yetiştirdiğiniz bu körpe çiçeklerin yuvası benim çiçeklerimle süslensin." dedi. Bu çiçekler de gelince bahçe iyice renklenmişti.

Köye veda etmeye az kalmıştı. Çünkü beklenen doktor iki haftaya geliyordu. Bir öğretmen de atanmıştı köye. O da bir aya kadar gelirdi. Okul artık eğitime hazır haldeydi. Herkes çok büyük emek vermişti. Okulun açılışı yapılacaktı. Köyde bayram havası esiyordu. Her yer balonlarla, fenerlerle süslenmişti. Yüzlerde tebesüm, kalplerde coşku vardı. Kırmızı kurdele gerildi. Muhtar, kurdeleyi Ali Öğretmen'in ve Doktor Erdem'in birlikte kesmesini istedi. Onların fedakârlığı, cesareti, azmi olmasaydı bütün bunlar olmazdı. Ali ve Erdem kurdeleyi alkışlar içerisinde kestiler. Hep birlikte büyük bir coşkuyla İstiklal Marşı'nı okudular. Çocuklar gözyaşları içerisinde koşup sarıldılar bu iki güzel insana. Bu duygu selinde Ali ve Erdem de saklayamadı göz yaşlarını. Çocuklardan biri öne atılıp, "Ben de sizin gibi olacağım

öğretmenim. Ben de iyilik buluşturacağım herkese." deyince huzur kaplamıştı yürekleri. Herkes mutluluktan ağlıyordu. Bu iki insan köye de, köydeki insanlara da çok şey katmıştı.

Artık vedalaşma vaktiydi. Köylüler Ali ve Erdem'i evlatları gibi benimsemişlerdi. Çocuklar da öğretmenlerinden ve doktor amcalarından ayrılmak istemiyorlardı. Ama yol beklemezdi. Daha birçok insan vardı yardım bekleyen. Zor da olsa vedalaştılar. Köylüler onları hediyelerle uğurluyorlardı. Tam arabaya binecekleri sırada çocuklar ellerinde çiçeklerle koşup geldiler. "Bu çiçekleri okulumuzun bahçesinden sizin için topladık." deyip, o koca yürekleriyle teşekkür ettiler. Ali de Erdem de arkalarına baktıklarında bacalarından buram buram iyilik kokan evler, gönlü geniş insanlar, geleceğe umut olan çocuklar görüyorlardı. Arkalarında güzel şeyler bırakmış olmanın huzuruyla ayrıldılar köyden.

Yeniden düşmüşlerdi yola.

Kim bilir yeni durakları neresi olacaktı...

Hangi kalplere dokunacaklardı...

Kimlerin yaralarını saracaklardı...

Şimdilik cevabı bilinmeyen bu sorularla kayboldular ufukta...

Terane Musayeva

Gizli Kapılar

Bir bahar günüydü, küçük küçük serpiştiren yağmurun eşliğinde, kabul edildiğimi öğrendiğim iş için bir kuruma gidiyordum. Böyle bir işi ilk kez ve tek başıma yapacağım için çok heyecanlıyım. Karmaşık düşüncelerin men- genesinde, en önemlisi de attığım adımın, yani çalışma isteğimin doğruluğuna kanaat getirmeksizin yol gidiyordum. Aslında buna istek demek doğru sayılmazdı. Çünkü kabul gördüğüm bu alanın benim için hiçbir özel- liği yoktu. Bazı nedenler dolayısıyla buna zaruri istek demek daha doğru olurdu. Bu nedenler ise hiç de yadsı- namaz oldukları için bu hikâ- yede onları anlatmaktan çok uzağım.

Nihayet, yarı gönüllü bir biçimde hiçbir zorluk çek- meden aradığım adresi buldum. Doğrusu ayağımın biri gidiyor, diğeri gitmiyordu. Kendimi bu işte çalışırken hayal edemiyordum hiç...

Bu işte kendimi bulamaya- cağım çok belliydi, hatta

kendimi daha da kaybede- ceğim bir işti. Devre uygun bir şekilde "Ata binip göçten geri kalmamak," düstu- runa tam olarak uyan bir binanın bahçesine girer girmez güvenlik görevlileri beni durdular. Girişteki polis kulübesine benzeyen kısmın içinden çıkan nöbetçi, iste- ğimi sordu. Geliş nedenimi anlatınca bana beklememi söyledi. Elindeki cep tele- fonuyla konuştuktan sonra biraz daha beklemem gerek- tiğini bildirdi. "Beyefendiler," yemek yiyorlarmış. Bu sırada ona saati sordum. Aslında saati gayet iyi bildiğim halde ki saat on beş otuzdu, bu yemeğin öğününe gön- derme yapmışım. Manalı bir şekilde yüzüme bakıp omuz silktili. Anladım ki basa- makları yavaş yavaş değil, hızla çıkan, cebi dolu ve maneviyatsız insanlarla karşılaşacaktım.

Kurumun bahçesinde gezerken etrafa göz attım. Karşımda muhteşem bir bina vardı. Mimarlar her alanda olağanüstü işler çıkarıyorlar.

Binaya bakanlar kendini Avrupa ülkelerinde hisse- derdi. Her yerde başka bir güzellik vardı. Bana gelince, beni en çok cezbeden şey binanın önüne ekilen çiçek- ler olduğu için yavaş yavaş onlara doğru geldim. Gonca güller soğuktan benim gibi büzüşmüşlerdi. Üstlerinde çiyyler, şebnemler parıldı- yordu. Dört bir yandan esen rüzgâr, sanki güle inat esi- yordu. Sakince durmuş ve bu gülü seyrediyordum. Ansızın binanın birinci katındaki büyük pencereleri olan oda dikkatimi çekti. İçeride güzel bir kız oturuyordu. Üstündeki el dokuması elbise, mito- lojideki Arakne'nin Athena Pallada ile yaptığı yarış sıra- sında dokuduğu elbiseye benziyordu: Güzel, zarif olduğu kadar nefret ve say- gısızlık saçan elbiseye... Geniş göğüs dekoltesi ve eteğine örülen sarmaşığa bürünmüş çiçek buketi bir örümceği andırıyordu.

Böylesine bir elbiseyi giy- menin ne kadar iddialı olduğu, Arakne gibi hiçbir

şeyden korkmadığı, bununla birlikte dik başlılığının, burnu düşse yere almayacağı-
nın ifadesi tüm hareketlerine, yüz hatlarına kazınan bir kız... Önündeki masanın üstüne konan cam vazoda yurtdışından getirilen envaiçeşit çiçekler ışıldıyordu. Karşımda beliren bu manzaraya bakarken kulaklarımla değil, gönülle işittiğim iki gülün, yani dışarıda soğğun vurduğu, rüzgârın dalından koparmaya çalıştığı gül ile içerinin sıcaklığından cam vazoda nazlı nazlı salınan başka bir gülün sohbetini duydum:

"Güzel çiçek, sen içeri nasıl girdin? Çünkü görünüşe göre oranın bir kapısı var, kapı da sağlam korunuyor."

"Ey! Ahmak. Sen bir tane giriş gördüğün için dışarıda kalmışsın. Niye bir tane olsun, burasının o kadar çok kapısı var ki!.. Ama onları görmek lazım."

"Benim senden ne eksikim var ki ben dışarıda soğuktan, bu çaresizlik ve imkânsızlıktan donuyorum! Sense neden sıcakta hiçbir şeye ihtiyaç duymadan oturabiliyorsun?"

"Senin aklın eksik!"

"Ama daha ilk bakışta senin aklının da olmadığı çok net anlaşıyor."

"Senin aklın eski sisteme göre çalışıyor. Genç olman değil mesele, aslında yaşlısın. Her şeyde maneviyat, ahlak ve saygı arıyorsun. Fakat bunların yeni sistem için geçerli olmadığını idrak edemiyorsun. Yeni sistemde açık saçık, pahalı kıyafetler, rengârenk saçlar, kartal pençesine benzer tırnaklar ve botokslu yüzler daha çok saygı görüyor, daha geçerli oluyor; akıl mı kaldı maneviyat mı? Sen bunları bilmediğin için dışarıda kalmışsın."

"Bana bunları öğretebilir misin? Belki ben de içeri girebilirim."

"Öğretemem. Onlar senin içinde olmalıydı. Onlarla doğmalıydın, kanında canında... Sonradan öğrenmekle olmaz bu işler!"

"Ama benden her konuda yararlanıyorlar. Beni düğüne, yasa, mezarların üstüne, doğum gününe, hastaneye, hatta cepheye, yani her yere götürüyorlar. Biri göğsüne takıyor, biri saçına, biri ilk buluşmaya götürüyor, başka biri şehit kabristanlığına. Fakat son tahlilde ben dışarıda kalıyorum, sense içeride. Tüm acı ve sızıyı ben çekiyorum. Senin özelliğin ne ki bu kadar kıymete bindin?"

"Benim çok özelliğim var.

Evvela senin gibi her yere gidip kendimi ucuz göstermiyorum. İkincisi referansım çok. Üçüncüsü, beni bahçıvanım sırf burası için yetiştirmiş. Hangi vazoya konduğumun bir önemi yok, cam olsun yeter. Sen de kendini yorma, zaten içeri giremeyeceksin. Girsen bile buradaki hava seni boğacak."

"Doğru söylüyorsun, ben ne görünmeyen kapıları görebiliyorum ne de senin gibi giyinebiliyorum. Hatta senin gibi düşünemiyorum bile. Ancak bir şeyi unutma, ebedi olmayan bu dünyada bir gün ikimiz de solacağız. Sen solduğunda o gurur duyduğun vazodan alıp çöp kutusuna atacaklar seni, ben solunca ise dünyanın en şaşırtıcı vazosu olan toprağa karışacağım!

İşte böyle... Bu hayret verici diyalogdan beni koparan şey, nöbetçinin sesi olmuştu. "Sizi içeride bekliyorlar," dedi.

İki üç saniye düşündükten sonra nöbetçinin şaşkın bakışları altında geri dönerek otobüs durağına yöneldim.

Eğer içeri girseydim, oranın havası beni boğacaktı. Sokakta ise soğuk ama ihtiyaç duyabileceğim kadar temiz hava vardı.

Nermin GÜday Kaçar

Defol Hayatımdan

Hale'nin yine canı sıkındı. Son günlerde kendini çok mutsuz hissediyordu. Ne yaparsa yapsın, canının sıkınlığı hiç geçmiyordu. Beynini kemiren şüpheler neden olmalıydı bu duruma.

Bu kuruntulardan kurtulmak için son zamanlarda aklına ne çare gelirse denemişti. Kitap okumaya çalışmış, arkadaş toplantılarına katılmıştı. Ne yaparsa yapsın, bu şüphe-den kurtulamamıştı. Çantasını alarak, kendini sokağa attı. Bir süre mağazaların vitrinlerine baktı. Beğendiği giysilerin olduğu mağazaların içine girdi. Alışveriş yapamadan çıktı mağazalardan. En iyisi Meloş'un kuaför salonuna gitmekti. Konuşmak zorunda kalmadan, biraz sıkıntısını atabilirdi belki.

Salon, her zaman olduğu gibi kalabalıktı. Meloş lakaplı Melahat kuaför, işinin ehli, ağzı laf yapan biri olduğundan, dilden dile tavsiye edilmesiyle aranan kuaförlerin arasına girebilmişti sonunda.

Müşterilerinin hemen hemen hepsinin huyunu, suyunu öğrendiğinden, nabzına göre

şerbet vermeyi çok iyi bilirdi. O yüzden de onun salonuna giden kadınlar, kendilerini çok değerli hissederlerdi. Sonra da müdavimi oluverirlerdi. Meloş'un çayı, kahvesi ve ikramları da çok cömertti. Müşterilerinden bazısının sırf vakit geçirmek üzere geldiklerini bildiği halde bu durum işine geliyordu. Bir müşteri, üç müşteriyi çekerdi salonuna. Samimiyeti sahici miydi? Yoksa rol mü yapardı? O bilinmese de işine, ekmeğine sahip çıktığı kesindi.

Hale, selam verdikten sonra boş bir koltuğa oturdu. Meloş, bir müşterisinin saçını kesmekle meşguldü. İtinayla kesimi bitirdikten sonra geri kalan işlemler için yardımcısına bıraktı. Hale'nin selamını almış fakat onunla ilgilenememişti. Yanına bir iskemle çektikten sonra;

"Hoş geldin Hale'ciğim."

"Hoş buldum Meloş"

"Nasılsın? Pek keyfin yok gibi tatlım."

"Öyle mi görünüyorum?"

"Sıkıntılısın gibi geldi bana. Dertleşiriz. Ne istemiştin bugün?"

"Benim acelem yok Meloş. Sen bak işine. Bekleyebilirim biraz."

"Bir müşterim var tatlım. Onun işini bitirdikten sonra hemen ilgileneneğim seninle. Anlayışın için teşekkür ederim."

"Rica ederim Meloş. Bekliyorum seni."

Hale ile konuştuktan sonra sekerek müşterisin yanına gitti. Yanına gittiği kadın, alımlı ve çok güzeldi. Güzelliğinin ve albenisinden emin bir tavırla, koltuğunda Meloş'un gelmesini beklerken, bir taraftan da telefonu uğraşıyordu. Arada gelen mesaj sesinden sonra gülümseyerek cevaplıyordu mesajları.

Hale, çok uzun zamandır geldiği salonda ilk kez görüyordu bu gizemli kadını. Hale'nin ilgisini çekmişti ne hikmetse bu kadın. Bütün dikkatini vererek, onları izlemeye koyuldu. Meloş, makası ve gerekli malzemeleri alarak, başında;

"Handancığım, nasıl bir kesim istiyorsun?"

"Tatlım, beni tamamen değiştirmeni istiyorum. Sevgilimin karşısına yeni bir imajla çıkmak istiyorum."

"Tabii ki. Fakat siz bana biraz ipucu verirseniz daha iyi çalışabilirim. Gerçi böyle de çok güzelsiniz."

"Teşekkür ederim tatlım. Ben, Marilyn Monroe tipi bir kesim istiyorum. Onun kadar cazibeli ve seksi olsun. Anlıyorsun ya! Sevgilimi öyle etkileyeyim ki o cadı ve sevimsiz karısına karşı şansım artsın."

"İnce meseleler var yani işin içinde."

"Evet, hem de çok ince. Sevgilim, tam kıvamına gelmek üzere. Bu savaşın galibi ben olmalıyım. Adam, zengin. Bir daha böyle kısmet bulamam. Karısından boşattım mı? Değme keyfime. İki yıl oldu ilişkimiz başlayalı. Fakat kadın farkında bile değil."

"Demek ki kocasına çok güveniyor."

"Bilmem... Öyle mi dersin? Bir kadın nasıl anlamaz ki aldatıldığını. Yabancı bir koku, saç teli."

"Anlamıştır fakat inanmak

istemiyordur."

"Anlaması için elimden gelen gayreti gösterdim aslında. Kokumu alması için kendime has parfümümü boca ettim sevgilimin üzerine. Benim kokumla gitti karısının yanına. Öyle canım yandı ki anlatamam sana. O da bıkmış karısından."

"Boşansın o zaman. En dürüst davranış bu bence."

"Boşanamıyor. Daha doğrusu karısı istemiyormuş."

"Bence tam tersi bir durum var Handancığım. Sevgilin istemiyor. Canını sıkmak istemedim ama."

"Benim de aklıma gelmiyor değil de. Böyle de rahatım. Bana dayalı döşeli bir daire aldı. Bir de spor araba. Rahatım yani. Aman boş ver kapatalım bu konuyu."

"Çok merak ettim şimdi sevgilini. O zaman sayılı zenginlerden biri olmalı."

"Aramızda kalsın ama ismini söyleyeceğim de... Duyan olursa çok fena olur. Adı Coşkun."

Meloş, adı duyduğunda renk vermedi. Hale ise ismi duyduğu anda başı dönmeye başlamıştı. Sanki

bina başının üzerine devrilmişti. Uzun süredir duyduğu kuşkularında haklı çıkmıştı. Ne kadar kendine bile itiraf etmek istemese de aldatılmıştı. Canı yanıyordu. Onca yılın hatırı, iyi-kötü günleri... Bu kadardı işte. Bundan sonra ne yapacaktı? İki seçenek vardı. Ya hiç duymamış gibi çıkıp gidecek, yaşamına devam edecekti. Ya da geçmişi derleyip, toplayıp; çöpe atacaktı. Duygularından emin olması gereken bir döneme girmişti. Kadının onun için kullandığı kelimeler aklına gelince, öfkesi arttı.

Yerinden kalkıp, hayatında ilk kez herkesin gözü önünde, saçını başını yolmak geldi. Fakat sadece o kadının suçu değildi bu ihanet. Kocasına olan öfkesinin bedelini ondan çıkarmamalıydı. Gururu için yaşayan kadınların tavrını takınmalıydı. Biraz kendine gelmişti. Çantasını aldı. Meloş'un yanına gitti. Meloş, şaşkınlıkla Hale'ye bakıyordu.

"Meloş, ben sonra geleceğim tatlım. Saç yaptırmaktan daha önemli işlerim olduğunu hatırladım."

"Tatlım, şimdi seninle ilgilenecektim. Kusura bakma. Bekle istersen, on dakikaya seni alacağım."

"Meloş'um sıkıntı yok. Sonra

gelirim. Önemli işim çıktı. Şimdi ilk kez faydalı bir iş yapacağım. Karaktersiz, yalancı kocama boşanma davası açacağım. O benim gibi soylu bir kadına layık olmadığını ispatladı. Hoşça kal canım. Kolay gelsin sana.” Dedikten sonra kadına;

“ Tepe tepe kullan, benim eskimi. Birbirinize de iyi yakışsınız. İyi ki gelmişim buraya. Hiçbir gerçek saklı kalmaz.”

Handan ve Meloş, şaşkınlıkla baktılar kaldılar ardından. Eve gider gitmez kocasını aradı. Bütün öfkesini kustuktan sonra eşyalarını hazırladı. Kapının önüne çıkarttıktan sonra kapıyı kilitledi.

Rahatlamıştı. İçinde ne şüphe kalmıştı; ne de üzüntü. Yeni bir hayat ona göz kırptıyordu.

Hazım İsmetoğlu

Yetmedi

Mermerci, birkaç ay önce ölen adamın mezarını yapmak üzere Elvanköy mezarlığına geldi.

Yardımcısıyla birlikte mezarın üstünü ve çevresini temizledi, tesviye yaptı. Temel sağlam olsun diye temizleyip düzelttiği yerin üstüne blok taş döşedi.

Beton dökerken, mezarlığa pek de pahalı olmayan bir Mercedes süratle girdi, acı frenle durdu.

İçinden fişek gibi çıkan 50 yaşlarındaki, dişleri dökülmüş, uzun boylu zayıf adam bir mezarın yanına vardı. Duraklamasıyla mezarı tekmelemesi bir oldu. Hem tek-meliyor hem de gırtlğından gelen cırtlak bir sesle:

“Hep senin yüzünden oldu. Gereksiz yere zamansız öldün. Görevini yeterince yapmadan defolup gittin. Alçaksın sen, alçak!” diye bağırıp çağırdı. En sonunda mezara tükürdü, indiği hızla arabasına bindi, arkasında pis bir lastik kokusu bırakarak bastı gitti.

Mezarcı gördüklerini anlatırken, “Olanlara inanamadım. Hâlâ şoktayım,” dedi.

Beton iyice kuruyup da üzerinde çalışılacak hâlde gelince mezarcı, mermer mezarı getirip monte etmeye başladı. Öğleye yakın, mezarlığa boyası dökülmüş bir Hacı Murat girdi. Egzoz sesi kulakları tırmalıyor, yanık yağ kokusu genizleri yakıyordu. Araba gacur gucur, takur tukur, zııııık diye durdu. İçinden çıkan adam, geçen Mercedes’ten çıkan adamla aynı adamdı. Adam kendine göre hızlı adımlarla başka bir mezara yaklaştı. Bu defa önce tükürdü, sonra tekmelemeye başladı. Gene gırtlaktan hırlar gibi konuşuyordu:

“Baş alçak sensin biliyor musun? Seni asla affetmeyeceğim. Babanın sana bıraktığı sürüler az değilmiş hani. Ne yaptın onca sürüyü? İki katına bile çıkaramadan çektin gittin, mikrop herif. Bir de senin gibi iş bilmezin adını vermişler benim gibi birine. Değiştireceğim ulan o adı.

Senin adını taşımaktansa taş taşıyım daha iyi. Anladın mı? Taş taşıyım daha iyi!”

Adam sövdü saydı, bindi gitti. Mezarcı gördüklerine anlam veremedi. Anlatırken,

“Adam meymenetsizin tekiydi. Galiba sarhoştı da.” dedi.

Mezarcı, mezarın göbeğine diktiği çiçekleri sularken mezarlığa sesi kendinden daha büyük olan bir mobilet girdi. Adam mı mobileti taşıyor, mobilet mi adamı taşıyor pek belli değildi. Mobileti yolun kenarına yuvarlayan adam gene aynı adamdı. Bu sefer başka mezara yanaştı. Hem tükürüyor hem tekmeliyor hem de pis bir ses tonuyla küfrediyordu:

“Kalk ulan, yeter! Yatmaya doymadın mı? Yat yat nereye kadar itin dölü. Kalk! Senin yüzünden başıma gelmeyen kalmadı. Madem bakmaya-caktın, yeterince mal bırak-mayacaktın, neden getirdin

beni dünyaya dümbük. Kalk
ulan kalk!”

Adam getirdiği mobileti
yuvarladığı yerden çıkara-
madı. Girdiği kapıdan sende-
leye sendeleye yaya olarak
çıkıp gitti.

Mezarcıya, “Neymiş adamın
derdi?” diye sordular.
Mezarcı,

“Adam, bir ‘Hudeyde’ye’
iki tarla satan âlemci biriy-
miş. Mezardakiler de babası,
dedesi ve büyük dedesiy-
miş. Köyün yarısı bunlarınmış.
Bu beyinsiz, ailenin tek oğluy-
muş. Onca malı mülkü o bar
senin, bu pavyon benim,
yemiş bitirmiş. En sonunda
elinde kalan Jaguar’ı satıp
Mercedes, Mercedes’i
satıp Hacı Murat, onu satıp
mobilet almış. Her alışveri-
şin ardından da mezarlığa
gelip ‘Niye az mal yaptınız,
aha bitti. Kalkın bana daha
mal yapın!’ diye mezardaki-
leri tekmelermiş.” diye cevap
verdi.